

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

בפני הרכב כב' השופטים:
י' גריל, שופט עמית [אב"ד]
א' בולוס, שופט
מ' דאוד, שופט

המערערים:

1. שמעון וקנין
 2. יעקב איתן
- ע"י ב"כ עוה"ד יואל גולדברג ואח'

נגד

המשיב:

דורון שמואל
ע"י ב"כ עוה"ד סמי איליה

הודעת ערעור מיום 31.8.2021 על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פלאח)
מיום 18.7.21 ב-ת"פ 59235-03-19.

פסק דין

השופט י. גריל, שופט עמית:

- 1
- 2
- 3 א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פלאח) מיום
- 4 18.7.2021 ב-ק"פ 59235-03-19, לפיה זוכה המשיב מהאישום שיוחס לו בקובלנה פלילית
- 5 שהגישו כנגדו המערערים.
- 6
- 7 ב. על-פי הנטען בכתב הקובלנה, המערערים רכשו קרקע בסמוך למקום מגוריהם של הורי
- 8 המשיב, ועל רקע זה התפתח בין המערערים לאביו של המשיב סכסוך, שבעקבותיו אף הוגשו
- 9 הליכים משפטיים שונים.
- 10
- 11 נטען בכתב הקובלנה, כי במסגרת ת"א (שלום נצרת) 29164-03-16, שהגישו הוריו של המשיב
- 12 כנגד המערערים, נטען במסגרת כתב התביעה, שככל הידוע להם (להורי המשיב), המערער
- 13 מס' 1 הוא בעל עבר פלילי. דבר זה עורר את חשדם של המערערים, כי בנם, המשיב, המשמש
- 14 כשוטר במשטרת ישראל, עושה שימוש במאגרי המשטרה כנגדם.
- 15
- 16 המערערים הגישו תלונה למחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש") על כך שהמשיב עשה
- 17 שימוש לרעה ושלא כדין במאגרי המשטרה, וזאת על מנת לקדם את ענינם של הוריו.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

1 לטענתם, מחקירת מח"ש התברר, כי המשיב הוציא מידע ממאגרי המטרה על המערער
2 מס' 1: 37 פעמים ביום 10.3.2016; שתי פעמים ביום 14.3.2016; ושתי פעמים ביום
3 15.3.2016. עוד נטען, כי לגבי המערער מס' 2, הוציא המשיב מידע ממאגרי המטרה:
4 3 פעמים ביום 10.3.2016; ו-3 פעמים ביום 15.3.2016.

5
6 נטען בכתב הקובלנה, כי המשיב העביר את המידע החסוי שהוציא ממאגרי המטרה אודות
7 המערערים לאביו ולעורך דינו של אביו, וזאת על מנת שייעשה במידע זה שימוש בהליך
8 המשפטי בין הורי המשיב לבין המערערים.

9
10 עוד נטען בכתב הקובלנה, כי במח"ש הוחלט לנקוט כנגד המשיב בהליך משמעותי בלבד, ושלא
11 לנקוט נגדו בהליך פלילי, על אף שמעשיו מהווים עוולה לפי סעיף 5 של חוק הגנת הפרטיות,
12 התשמ"א-1981, ועל אף חומרת מעשיו, שנעשו, לטענתם, בזדון וללא צידוק חוקי.

13
14 נציין, כי סעיף האישום לפיו הואשם המשיב בכתב הקובלנה הוא סעיף 5 של חוק הגנת
15 הפרטיות.

16
17 ג. בהכרעת הדין ביום 18.7.2021 החליט בית משפט קמא להורות על זיכויו של המשיב.

18
19 בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין, כי בסיכומיו בעל-פה מיום 24.6.2021, צמצם ב"כ
20 המערערים את מספר הכניסות למערכות המטרה המיוחסות למשיב ל-6 כניסות, במקום
21 47 כניסות להן טען בכתב הקובלנה.

22
23 בהכרעת הדין קבע בית משפט קמא, כי המשיב הודה בעדותו שבדק פרטים במערכות
24 המטרה, לדבריו, כדי לבדוק את תלונת אביו כנגד המערער מס' 1, והדבר מהווה שימוש
25 במערכות המטרה לצרכיו הפרטיים.

26
27 בית משפט קמא דחה את טענת המשיב, לפיה בדיקתו במערכות המטרה הייתה כפי שכל
28 אזרח אחר יכול לברר, וקבע שהמדובר "בטענה מיתממת" (פסקה 48 של הכרעת הדין), וכי
29 המשיב ניצל את נגישותו למערכות המטרה, על מנת לברר עניין אישי הקשור בבני
30 משפחתו.

31 בית משפט קמא התייחס להסברו הנוסף של המשיב, לפיו הוא עשה זאת מתוך סערת רגשות,
32 וקבע שאין בו כדי להצדיק את מעשיו.

33
34 המשיב טען בעדותו, כי העביר את הקוד והסיסמה שקיבל לצורך גישה למערכת המטרה
35 לשוטרים אחרים "לצורך סגירת נוכחות" (עמ' 72 לפרוט'), וכי מעולם לא נאמר לו, ולא נקבע
36 בכתב, שהדבר אסור. אולם, בית משפט קמא לא קיבל את דבריו אלה, וקבע ששוכנע מן
37 העדויות, שקיים איסור על שוטרים להעביר לאחרים את הקוד האישי והסיסמה
38 המשטרית, המשמשים לצורך כניסה למערכות המחשוב המשטריות.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

1 בית משפט קמא קבע, שגם אם יקבל את דברי המשיב, לפיהם העביר את פרטי ההתחברות
2 שלו למערכות המשטרה לשוטרים אחרים, עדיין אין זה ברור מדוע אותם שוטרים אחרים
3 יבדקו פרטים אודות המערערים במערכות המשטרה תוך שימוש בפרטי ההתחברות של
4 המשיב. לכן, דחה בית משפט קמא את טיעונו של המשיב, לפיו ייתכן ושוטר אחר הוא שביצע
5 את הבדיקה במערכות המשטרה אודות המערערים.

6
7 עוד קבע בית משפט קמא, כי סמיכות הזמנים בין הבדיקה במערכות המשטרה ובין שיחות
8 הטלפון שביצע המשיב לאביו ולעורך דינו של האב, מחזקים את הקביעה, לפיה רק למשיב
9 היה אינטרס לברר מידע אודות המערערים.

10
11 בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין, כי ב"כ המערערים וויתר על חקירת עורך דינו של האב,
12 ונוכח תצהיר עורך דינו של האב, לפיו הוא לא קיבל מן המשיב דבר הקשור לעבודתו במשטרה,
13 קבע בית משפט קמא, שלא הוכח שהמשיב מסר לעורך דינו של האב או לאביו, כי למערער
14 מס' 1 יש עבר פלילי.

15
16 עוד קבע בית משפט קמא בהכרעת הדין, כי הוכח שהמשיב נכנס למערכות המידע
17 המשטרתיות, פעם אחת לפי המסמך ק/5 בנוגע למערער מס' 2, ושלוש פעמים לפי המסמך
18 ק/7 בנוגע למערער מס' 1, וכניסות אלה הוכחו בפניו מעל לכל ספק סביר, כך שהוכחו 4
19 כניסות בסך הכל למערכות מידע משטרתיות, וזאת לצורך ענייניו הפרטיים והמשפחתיים של
20 המשיב (פסקה 72 של הכרעת הדין).

21
22 עם זאת, דחה בית משפט קמא את טענת ב"כ המערערים, לפיה המשיב נכנס למערכות המידע
23 המשטרתיות במטרה לברר מידע אודות עברם הפלילי של המערערים, שכן טענה זו לא הוכחה
24 בפניו.

25
26 בית משפט קמא כתב בהכרעת הדין, כי בכתב הקובלנה צוין רק סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות,
27 כאשר אין בו התייחסות לסעיפי המשנה שבסעיף 2 לחוק זה, ורק בסיכומיו בכתב, ולאחר
28 מכן בעל-פה, התייחס ב"כ המערערים לסעיף 2 של חוק הגנת הפרטיות וטען, שהמשיב הפך
29 את סעיפים קטנים 1 עד 3, 7, 9 ו-10 לסעיף 2 של חוק הגנת הפרטיות.

30
31 בית משפט קמא קבע, בנוגע לסעיפים קטנים 1 עד 3 שבסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, כי לא
32 הוכח שהמשיב בלש, או התחקה אחר המערערים באופן העלול להטרידם, לא צילם אותם
33 ברשות היחיד, ולא נטען שהוא ביצע האזנה אסורה כלשהי, ולפיכך נדחה טיעון ב"כ
34 המערערים בעניין סעיפים קטנים אלה.

35 באשר לסעיפים קטנים 9 ו-10 שבסעיף 2 הנ"ל, קבע בית משפט קמא, כי לא הוכח שהמשיב
36 מסר מידע כלשהו לעורך הדין, או לאחרים, ולא הוכח שהוא עשה שימוש במידע זה.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

באשר לסעיף קטן 7, שעניינו הפרת חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם, קבע בית משפט קמא, כי חיפוש במערכות המידע המשטריות אודות המערערים תוך שימוש בתפקידו של המשיב כשוטר, לצורך בירור עניינים פרטיים, מהווה הפרה של חובת הסודיות, והמשיב עשה זאת בחוסר תום לב.

בית משפט קמא קבע, כי שוכנע שהמשיב לא עשה כל שימוש במידע לו נחשף ב-4 הכניסות למערכות המידע המשטריות אודות המערערים, וכי למעט עצם החדירה והחשיפה למידע, לא נעשה דבר, וכי לא נגרם כל נזק למערערים כתוצאה מכך, למעט הפגיעה בפרטיותם מעצם הכניסה למערכות המידע, כשהמשיב לא נחשף לעבר פלילי של המערערים, שכן אין להם עבר פלילי.

עוד כתב בית משפט קמא, כי המשיב לא נחשף למעשה למידע אודות המערערים, למעט למספר תיק התלונה של אביו כנגד המערער מס' 1, כאשר מידע זה יכלו המשיב, או אביו, לקבלו בדרכים חוקיות באמצעות פניה לתחנת המשטרה.

בית משפט קמא הגיע למסקנה, כי במקרה דנן הפגיעה בפרטיות המערערים מהווה "פגיעה שאין בה ממש" לפי סעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, וכן הדברים מהווים "מעשה קל ערך" בהתאם להגנת "זוטי דברים" שבסעיף 34ז של חוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפיכך, זיכה בית משפט קמא את המשיב מביצוע העבירה שיוחסה לו בקובלנה.

ד. המערערים ממאנים להשלים עם הכרעת הדין של בית משפט קמא וערעורם מונח בפנינו.

עיקרי טענותיהם של המערערים הם אלה:

1. בית משפט קמא קבע, כי המשיב נכנס למאגר מידע משטרתי חסוי וסודי בניגוד לחוק, במטרה לדלות פרטים אודות המערערים לצרכיו הפרטיים, וכן קבע בית משפט קמא, שהדבר פגע בפרטיותם של המערערים, אולם בית משפט קמא זיכה את המשיב בשל זוטי דברים, דבר, שלטענת המערערים, לא יעלה על הדעת.

2. המשיב נחשף, כאשר נכנס למאגר המידע המשטרתי, לתיק חקירה ישן שנסגר אודות סכסוך שכנים של המערער מס' 1, והדבר נכתב בכתב התביעה שהגיש אביו של המשיב לבית המשפט השלום בנצרת, כך שקיימת סתירה בדברי המשיב, לפיה, לטענתו, לא נחשף למידע אודות עבר פלילי.

3. שגה בית משפט קמא בקביעתו, לפיה לא נגרם למערערים נזק, שכן עצם גילוי תיק החקירה הישן בעניין סכסוך שכנים (תיק שנסגר) מהווה פגיעה בפרטיות, שלא ניתן להגדירה כ"פגיעה שאין בה ממש".

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

4. זיכוי המשיב מפגיעה בפרטיות בשל הגנת "זוטי דברים" מעביר מסר לשוטרים, כי הם יכולים לבצע עבירות חמורות של שימוש במאגרים משטרתיים חסויים שלא במסגרת תפקידם ולצרכים פרטיים, דבר הפוגע באמון הציבור במשטרת ישראל.
לפיכך, עותרים המערערים להרשעת המשיב בעבירה מושא הקובלנה.

ה. ביום 9.12.2021 התקיים בפנינו דיון בערעור.

ב"כ המערערים חזר על הטענות שהועלו בהודעת הערעור והוסיף, שלא ניתן להשלים עם מצב בו שוטר מבצע שימוש במערכת משטרתית מסווגת למטרת סכסוך אישי ובית משפט קמא קובע שמדובר הוא ב"מעשה של מה בכך" או "זוטי דברים".

טוען ב"כ המערערים, שהדבר אף מנוגד לפסיקת בית המשפט העליון (בדעת הרוב) ב-בג"ץ 8070/98 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים**, פ"ד נח(4) 842 (2004), לפיה ניתן לפגוע בפרטיות, רק אם הפגיעה מקיימת את כל ארבעת היסודות המצטברים הקבועים בפסקת ההגבלה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וגם **"שהפגיעה היא קלה אין כדי לשחרר מדרישת החוקיות"** (שם, בעמ' 854).

לטענת ב"כ המערערים, סעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות לא יכול להוות הסמכה לשוטר לעבור עבירה בניגוד לסעיף 7(א) של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע ש"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". בנוסף, הפנה ב"כ המערער ל-ע"פ 5026/97 **גלעם נ' מדינת ישראל** (13.6.1999).

עוד הוסיף ב"כ המערערים, כי שוטר השולף מידע ממערכות המשטרה לצרכים אישיים, גם אם הוא לא עושה בהם שימוש, הוא גורם לחוסר אמון במשטרה, ולא ניתן להקל בכך ראש.

ב"כ המערערים טען, כי קביעתו של בית משפט קמא, לפיה התנהלותו של המשיב הייתה בחוסר תום לב, אינה מתיישבת עם הקביעה שחל סעיף 6 של חוק הפרטיות בשל "מעשה של מה בכך".

ב"כ המערערים טען בתשובה לשאלת בית המשפט, כי כל כניסה של שוטר למערכת המשטרתית שלא במסגרת עבודתו על פי ההרשאה שניתנה לו – היא הפרה של חובת הסודיות שנקבעה בדין.

באשר לאפשרות של הימנעות מהרשעת המשיב טען ב"כ המערער, כי מדובר במקרים חריגים בלבד, כאשר דרך המלך היא הרשעה, ולטעמו, לא ניתן לקבוע ששוטר שחודר לפרטיות של אנשים בניגוד להוראות, מתקיימות בו נסיבות בהן ניתן להימנע מהרשעתו.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

- 1 ב"כ המערערים הפנה להוראות רמ"ח משמעת במשטרה, לפיה אסור לשוטור לבדוק פרטים
2 אף על בני משפחתו ואסור להיכנס לתיק פל"א שלא במסגרת טיפול באותו אדם.
3
- 4 1. מנגד טען ב"כ המשיב, כי המערערים ניסו לנשל את אביו של המשיב משטח ששווה מיליונים,
5 ומשלא עלה הדבר בידם, הם איימו עליו ומנהלים 5 הליכים בבית המשפט המחוזי ובבית
6 משפט השלום בנצרת.
7
- 8 לדבריו, המשיב נכנס למערכת מידע משטרתית שנקראת פל"א, שכן נוכח מצבו הרפואי של
9 אבי המשיב, הוא (האב) לא היה מסוגל להגיע לתחנת המשטרה, והמשיב, למעשה, כך לדבריו,
10 פעל בדיוק כמו כל אזרח המגיע עם מספר תעודת הזהות שלו לתחנת המשטרה ומנסה לברר
11 מהו מספר התיק שנפתח עקב תלונתו.
12 לטענתו, מח"ש סגרו את התיק נגד המשיב, שכן לא מצאו שיש ראיות להגשת כתב אישום,
13 וכך קבעה גם הפרקליטות בערעור שהגישו המערערים.
14
- 15 ב"כ המערערים הוסיף, כי מי שהוציא את החומר מן המחשב בדו"ח מטעם מח"ש לא זומן
16 למתן עדות. לדבריו, שגה בית משפט קמא שקבע שיש ארבע כניסות.
17
- 18 הוסיף וטען ב"כ המשיב, כי בית משפט קמא קבע, כי המקרה אינו עומד באף אחד מן
19 הסעיפים של חוק הגנת הפרטיות, שכן המשיב לא מסר את המידע לאף אחד ולא עשה בו
20 שימוש. לטענתו, חובת הסודיות של המערכת המשטרתית אינה קבועה בדין כלשהו, ומדובר
21 בפרטים שניתן היה לקבלם גם בדרכים אחרות. כל שעשה המשיב הוא לראות עבור אביו
22 מה מספר התיק ומי החוקר, ואם אביו של המשיב היה הולך לתחנת המשטרה, הוא יכול היה
23 לקבל מידע זה.
24
- 25 ב"כ המשיב טען, שגם אם הייתה כניסה למערכת, אין בכך כדי לקיים את הוראת סעיף 2(7)
26 של חוק הגנת הפרטיות, שכן לא הוכח שהמידע סודי, וכן לא הוכח שהמשיב מסר אותו לאחר.
27
- 28 לטענת ב"כ המשיב, החלטת בית משפט קמא לזכות את המשיב על סמך הוראת סעיף 6 של
29 חוק הגנת הפרטיות היא סבירה, שכן לא הייתה פגיעה כלשהי, ואין מקום להתערב בקביעה
30 זו במסגרת ערכאת הערעור, מה עוד שגם הרשויות האחרות שחקרו את העניין סברו שאין
31 מקום לנהל הליכים כנגד המשיב.
32
- 33 2. ביום 8.2.2021 הגיש ב"כ המערערים הודעה בה נכתב, כי שימוש על ידי המשטרה בתוכנות
34 ריגול כנגד אזרחים מהווה המשך טבעי לקביעה, לפיה חדירה לפרטיות של אזרח על ידי שוטור
35 מהווה "זוטי דברים".
36
- 37 על כך ענה ב"כ המשיב בתגובתו מיום 10.2.2021, כי לא ברור באיזו מסגרת העלה ב"כ
38 המערערים את טיעונו זה, מבלי ליטול רשות מבית המשפט.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

לגופו של עניין טען ב"כ המשיב, כי אין דמיון בין מעשהו של המשיב, שנכנס למערכת המשטרית לצורך איתור מספר התיק בו אביו היה המתלונן ולצורך איתור שם החוקר, כדי שאביו ימסור לחוקר את המסמכים המעידים על החזקתו בדין בנכס, מידע שאביו של המשיב יכול היה לקבל בהגיעו לתחנת המשטרה, לבין חדירה למכשירי טלפון ניידים באמצעות תוכנת ריגול.

לטענת ב"כ המשיב, מדובר בקובלנת סרק. קובלנה נוספת הוגשה בבית משפט בצנרת נגד אביו של המשיב סמוך להגשת הערעור, וזאת מתוך רצון לנקום באביו של המשיב, ומתוך ניצול לרעה של ההליכים המשפטיים.

לטענתו, פרקליטות המדינה ומשטרת ישראל לא מצאו ראיות לעבירה במעשיו של המשיב, ולא הוגש כנגדו אף הליך משמעותי, שכן לא קיימת כל פגיעה בפרטיות המערערים (אע"פ, כי בעוד שבקובלנה נטען שמח"ש המליצה על העמדת המשיב לדין משמעותי, הרי שבעדותו טען המשיב שהעניין מושא הקובלנה הועבר למחלקת משמעת במשטרה, שבחנה לדבריו את הנושא "ובסופו של דבר נקבע שיהיה מדובר בריאיון הדרכה" (עמ' 77 לפרוט', ש' 1-2), וכי "אין בזה לצידו ענישה כלשהי" (שם, ש' 5)).

בנוסף טען ב"כ המשיב, כי בפסיקה אליה הפנה ב"כ המערערים התקיימו הוראות סעיף 2 של חוק הגנת הפרטיות, מה שאין כן בענייננו, הואיל והמערערים לא הצליחו להוכיח שהדבר נעשה במזיד, מה עוד שהמשיב לא העביר את המידע לאחר, כפי שקבע בית משפט קמא.

לפיכך, עתר ב"כ המשיב לדחיית הערעור.

ח. לאחר שנתתי דעתי להכרעת הדין של בית משפט קמא, לתיק בית משפט קמא, לרבות פרוטוקולי הדיון והמוצגים שהוגשו בפני בית משפט קמא, להודעת הערעור, ולטיעוניהם בעל-פה של ב"כ שני הצדדים, אציע לחבריי לקבל את הערעור ולהורות על החזרת התיק לבית משפט קמא לצורך שמיעת הטיעונים לעונש וגזירת דינו של המשיב.

ט. אזכיר, כי בהכרעת דינו קבע בית משפט קמא את הקביעות הבאות:

1. בנוגע למערער מס' 2 – המשיב חדר פעם אחת למערכות המידע המשטריות וחיפש מידע בנוגע אליו ביום 15.3.2016 בשעה 18:50 (על פי מוצג ק/5).
2. בנוגע למערער מס' 1 – המשיב חדר למערכות המידע המשטריות שלוש פעמים (לפי מוצג ק/7) ביום 3.7.2016.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

3. ארבע הכניסות הנ"ל למערכות המידע המשטריות (3 פעמים לגבי המערער מס' 1
ופעם לגבי המערער מס' 2), תוך שימוש בהרשאה שניתנה למשיב לצורך מילוי
תפקידו המשטרתי, נעשו כדי לברר אודות ענייניו הפרטיים והמשפחתיים.
4. בית משפט קמא דחה את הסברו של המשיב, לפיו הוא ביקש לבדוק את מספר תיק
תלונת אביו כנגד המערערים ואת שם החוקר, כפי שכל אזור זכאי לברר בהגיעו
לתחנת המשטרה, הואיל ואזור אינו מחזיק בהרשאות לצורך כניסה למערכות
המחשוב המשטריות, ואין הוא בודק בעצמו את מספר תיק תלונתו.
5. לא הוכח שהמשיב נכנס למערכות המידע המשטריות כדי לברר מידע אודות עברם
הפלילי של המערערים.
6. המידע המצוי במחשבי משטרת ישראל אודות המערערים, מהווה עניין פרטי שלהם,
וצפייה בו, תוך שימוש בהרשאת המשיב בהיותו שוטר למערכות מידע אלה, לצורך
ענייניו הפרטיים, מהווה הפרה של חובת הסודיות לפי סעיף 72(7) של חוק הגנת
הפרטיות.
7. לא הוכח שהמשיב קיבל מידע או השתמש במידע כלשהו לגבי המערער מס' 2.
8. המשיב, כשנכנס למידע אודות המערערים במערכות המידע המשטריות, פעל
בחוסר תום לב (פסקה 82 של הכרעת הדין).
9. הואיל והמשיב לא עשה שימוש במידע אליו נחשף, ולמעט עצם החדירה והחשיפה
למידע, לא נעשה דבר, ולא נגרם כל נזק למערערים כתוצאה מכך, למעט הפגיעה
בפרטיותם מעצם החדירה למערכות המידע, ומשהמשיב לא נחשף, למעשה, לכל
מידע אודות המערערים, למעט למספר תיק התלונה של אביו כנגד המערער מס' 1
ומידע זה יכלו המשיב, או אביו, לקבלו בדרכים חוקיות, אילו פנו לתחנת המשטרה
בדרכים המקובלות (פסקה 85 של הכרעת הדין), הגיע בית משפט קמא למסקנה,
לפיה מעשיו של המשיב מהווים "פגיעה שאין בה ממש" לפי סעיף 6 של חוק הגנת
הפרטיות, וכן "זוטי דברים" לפי סעיף 34 של חוק העונשין.
- י. כאמור לעיל, קבע בית משפט קמא, כי על אף שהמשיב הפך את הוראת סעיף 72(7) של חוק
הגנת הפרטיות, הוא מזכה אותו, נוכח הוראת סעיף 6 של החוק, לפיה:
- "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה
ממש."**

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

השאלה שיש להכריע בה היא: האם היה מקום להחיל הגנה זו לפי סעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, בשעה שבית משפט קמא קבע, שהמשיב הפך את הוראת סעיף 72(7) של החוק (פסקה 81 של הכרעת הדין), פעל בחוסר תום לב (פסקה 82 של הכרעת הדין), עשה כן בארבע הזדמנויות שונות, ופגע בפרטיותם מעצם החדירה למערכות המידע (פסקה 85 של הכרעת הדין)?

כמו כן, עולה השאלה האם היה מקום לקבוע שמתקיימת גם הגנת "זוטי דברים", הקבועה בסעיף 34 של חוק העונשין, לפיה: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך?"

יא. באשר לשאלה מה הן הנסיבות בהן מתקיימים תנאי סעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, כתב כב' השופט ע' פוגלמן ב-ע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' ורדי, בפסקה 24 (23.1.2013):

"בהקשר זה יש להראות כי הפגיעה בפרטיות לא בוצעה על דרך 'מעשה של מה בכך', שכן פגיעה שכזו לא תקנה זכות לסעד (עניין האגודה לזכויות האזרח, בעמ' 863). כוונת הסעיף היא להסיר מעל הדרך תביעות טורדניות, שאדם סביר לא היה מטריח עצמו בעניין לבית המשפט (השוו לסעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]; כן ראו ת"א (שלום ת"א) 199509/02 צדיק נ' הוצאת עיתון 'הארץ' בע"מ, פסקה 10 (22.1.2004); חי, בעמ' 129)."

בנוסף, אני מפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט מ' טלגם ז"ל ב-ת"א (מחוזי ת"א) 667/97 עמר נ' רשות הדואר, בפסקה 2 (25.3.1999):

"גם אם פעולת הנתבעת עולה כדי הפרת סעיף 6(2) לחוק (צ"ל: 6(2) – ההערה שלי – י.ג.) ניתן לומר כי הפגיעה הנ"ל נכנסת לגדר סעיף 6 לחוק כמעשה של מה בכך: "לא תהא זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש".
סעיף זה מקביל בנוסחו לסעיף 4 לפקודת הנזיקין המגדיר פגיעה שאין בה ממש, כפגיעה:
"שאדם בר-דעת ומזג רגיל לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על כך."
דהיינו, פגיעה מזערית שולית וזניחה."

כלומר, על מנת לקבוע שניתן להחיל על מקרה מסוים את ההגנה שבסעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, צריכות להתקיים נסיבות בהן מדובר בתביעה שאדם סביר לא היה מטריח עצמו בגינה לבית המשפט, וכי הפגיעה בתובע היא מזערית, שולית וזניחה, בנסיבות העניין (עיינו גם בדבריה של כב' השופטת ח' קיציס ב-ע"א (מחוזי מרכז) 44718-05-17 אשכנזי נ' הדס,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

בפסקה 25 (30.7.2017); וכן בדבריה של כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל ב-ת"א (שלוש
ת"א) 19080/91 ברקוביץ' נ' עיתונות מקומית בע"מ, בפסקה 3(ה) (20.12.1992)).

יב. לאחר ששקלתי בדבר, אינני סבור שבענייננו מתקיימים התנאים להחלת ההגנה שבסעיף 6
של חוק הגנת הפרטיות.

בית משפט קמא קבע עובדתית, כי בנוגע למערער מס' 1, המשיב ביצע שלוש כניסות למערכת
המידע המשטרית ביום 3.7.2016, בסמיכות זמנים.

אציין, כי כאשר נשאל המשיב בחקירתו במח"ש האם בדק במערכת הפל"א אודות תיקים
שאביו היה מעורב בהם, הוא השיב (ק/1, עמ' 5, ש' 136-138): **"לעניות דעתי רק את פתיחת
התיק הזה... תיק התקיפה והאיומים שרק נפתח ואני שלחתי אותו למשטרה, לחוקר יואב
עם הניירת"**.

אולם נשאלת השאלה: אם כל מה שעשה המשיב הוא לברר את מספר תיק התלונה שהגיש
אביו כנגד המערער מס' 1, מדוע היה צורך לבצע שלוש כניסות למערכת המידע המשטרית
ביחס למערער מס' 1?

זאת ועוד, מעדות אבי המשיב עלה, שהתלונה הייתה כנגד המערער מס' 1 בלבד, וכי לדבריו,
המערער מס' 1 הוא זה שתקף אותו (עמ' 90 לפרוט', ש' 26-31), כך הוא מסר לבנו (המשיב)
בסמוך לאירוע התקיפה לו טען (עמ' 95 לפרוט', ש' 11-12). גם בתצהיר עורך דינו של האב
נכתב, כי התלונה במשטרה נפתחה נגד המערער מס' 1 בלבד (סעיף 10 לתצהיר).

נוכח דברים אלה, מתעוררת השאלה: מדוע נכנס המשיב לברר מידע במערכת המידע
המשטרית אודות המערער מס' 2, בשעה שתלונת אביו כלל לא הופנתה כנגד מערער מס' 2,
אלא רק כנגד המערער מס' 1?

לשאלות אלה לא סיפק המשיב הסבר.

יג. עוד יש ליתן את הדעת לכך, כי שימוש במאגרי מידע המצויים בידי המשטרה לצרכים
פרטיים, אינו פוגע רק בפרטיותו של מי שלגביו בוצעה הכניסה למאגרי המידע, אלא הוא פוגע
גם באמון שרוחש הציבור לרשויות המדינה בכלל, ולמשטרה בפרט.

בעניין זה אני מפנה לדברי כב' השופט (בדימוס) ס' ג'ובראן ב-רע"פ 1189/06 בר-לב נ' מדינת
ישראל (12.9.2006):

**"המבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר מהן עולה, כי ניצל את האמון
שניתן בו והדפיס, במועדים שונים במהלך עבודתו, נתונים שונים מתוך מאגרי
המידע של מס הכנסה, לצורך שימוש אישי. מדובר במעשים חמורים, אשר יש**

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

השימוש בהם, כעולה מן הסעיפים הרלבנטיים בחוק הגנת הפרטיות; (ההדגשה

שלי - י.ג.).

דבריו אלה של כב' השופט (בדימוס) א' רובינשטיין נאמרו אמנם ביחס להליך לפי חוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963, אולם יפים הם גם לענייננו, שכן הם מצביעים על החומרה שבשימוש במאגרי מידע של רשויות המדינה לצרכים פרטיים, כאשר מאגרים אלה כוללים פרטים מרובים, ולעתים אף רגישים, אודות אנשים רבים. נוכח חומרת המעשה, סבורני שקשה עד מאוד לראות בפעולות של **ארבע** כניסות למאגרי מידע של המשטרה לצרכים אישיים כ"מעשה של מה בכך".

בנסיבות אלה, כאשר מדובר ב**ארבע** כניסות לגבי **שני** המערערים, ומכיוון שבית משפט קמא קבע (בפסקה 82 של הכרעת הדין), כי מעשים אלה בוצעו תוך הפרת הנחיות המשטרה, ו"בחוסר תום לב" (שם), אזי לא ניתן לקבוע שמדובר בפגיעה מזערית, שולית וזניחה בנסיבות העניין, ואף לא ניתן לקבוע שבנסיבות אלה אדם סביר לא היה מטריח עצמו לפתוח בהליך משפטי.

יד. בנוסף, יש ליתן את הדעת לדבריו של פרופ' מ' בירנהק בספרו (מ' בירנהק, [מרחב פרטי] הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה (תשע"א), בעמ' 235-236 :

"במקרה הטיפוסי מדובר בפריטי מידע בודדים. פרט המידע כשלעצמו אינו מסוכן, אולם צירופו והרכבת פרופיל לפיו מעוררת את החשש לניצול לרעה, כפי שנדון לעיל. עלותה של תביעה אחת כזו גבוהה מהסיכוי לקבל פיצוי, במכפלת הפיצוי. משום כך לא מפתיע כי כמעט אין תביעות בנזיקין בנוגע להפרת החובות האלו. מקצת הפעולות הן גם עברה פלילית, ולכן אפשר להתלונן במשטרה. אולם ברוב המקרים טיבו של הסכסוך הוא פרטי ואינו ניצב בראש סדר העדיפויות של המשטרה והפרקליטות... לכן יש חשיבות לאפשרות להגיש קובלנה פלילית פרטית, לפי חוק סדר הדין הפלילי."

לפיכך, העובדה שהמדינה לא ראתה לנכון להגיש הליך פלילי כנגד המשיב, ואף לא למצות את ההליך המשמעותי בעניינו, דווקא מדגישה את חשיבותה של הגשת קובלנה פלילית פרטית בעניין.

סבורני, כאמור, שנוכח מידת הפגיעה בפרטיות בכך ששוטר מבצע **ארבע** כניסות למאגרי מידע אודות **שני** אנשים להם יש סכסוך משפטי עם אביו, וזאת לצרכיו הפרטיים, וכשהדבר נעשה בחוסר תום לב, לא ניתן לראות בנסיבות אלה את מעשיו של השוטר כ"מעשה של מה בכך".

טו. בשולי הדברים אעיר, שאילו היה מדובר בכניסה אחת בלבד לגבי המערער מס' 1, כשהמשיב היה משכנע עובדתית שהכניסה בוצעה אך לצורך בדיקת פרטי תיק התלונה שהגיש אביו כנגד

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

המערער מס' 1, ייתכן והיה ניתן לשקול החלת ההגנה שבסעיף 6. אולם, מכיוון שאין אלה הנסיבות שהוכחו בפני בית משפט קמא, אותיר שאלה זו בצריך עיון.

טז. סבורני, כי גם הגנת "זוטי דברים" - אינה חלה בענייננו.

באשר לזהירות שיש לנקוט כאשר מחילים הגנה זו, אני מפנה לדבריו של כב' השופט א' לוי ז"ל ב-ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2) 120, 148 (2005):

"הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג. ובלשונו של סעיף 34 לחוק העונשין: "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". (ההדגשה שלי - י.ג.).

כפי שנקבע בפסיקה (עיינו, למשל, בדברי כב' השופטת ד' ברלינר ב-ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל, בפסקה 53 (21.10.2007)), הנטל להוכיח כי מתקיימים התנאים להחלת הגנת "זוטי דברים" מוטל על מי שטוען לתחולתה (הנאשם), כאשר על הטוען להגנה זו להוכיח את טענתו במידה המעוררת ספק סביר באשמתו.

בענייננו, לא ניתן לקבל את העמדה, לפיה מבחינת האינטרס הציבורי, כניסה למאגרי מידע משטריים בהם מצוי חומר חסוי, בארבע הזדמנויות ולגבי שני אנשים שונים, למטרה פרטית, היא בגדר מעשה קל ערך.

הדברים מתחדדים נוכח הפסיקה אליה הפניתי לעיל לגבי אי-תחולתו של סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות בענייננו, שיפה היא גם באשר לתחולת הגנת "זוטי דברים".

לפיכך, לא היה מקום להחיל בענייננו את הגנת "זוטי דברים" על מעשיו של המשיב.

יז. מסקנתי היא, שלא חלה בענייננו ההגנה שבסעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, ואף לא חלה הגנת "זוטי דברים" הקבועה בסעיף 34 יז של חוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

1 יח. נתתי דעתי לטענות ב"כ המשיב, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו, לפיה ביצע המשיב ארבע
2 כניסות בעניין המערערים למערכת המידע המשטרתית, אולם אין בידי לקבלה, הואיל ומדובר
3 בקביעה עובדתית של בית משפט קמא לאחר שנשמעו בפניו העדים ונפרש בפניו חומר
4 הראיות.

5
6 כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאים עובדיים שקבעה הערכאה הדיונית,
7 למעט במקרים חריגים (עיינו בדברי כב' השופט (בדימוס) י' זמיר (בדעת הרוב) ב-ע"פ 9352/99
8 **יומטוביאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(4) 632, 645 (2000); בדברי כב' השופט י' עמית ב-ע"פ
9 10477/08 **פיזולאיב נ' מדינת ישראל**, בפסקה 13 (25.1.2010); ובדברי כב' השופט (בדימוס)
10 ס' גובראן ב-ע"פ 8279/06 **עטיה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 14 (3.2.2010).
11 סבורני, כי ענייננו נמנה עם אותם מקרים, בהם אין עילה להתערב בקביעותיו העובדתיות של
12 בית משפט קמא, ולא חל בענייננו אחד מן החריגים לכלל זה.

13
14 יט. כדי שהתמונה לא תהיה חסרה אוסיף, כי במקרה זה מתקיימים כל יסודות העבירה.

15
16 כאמור, סעיף 5 של חוק הגנת הפרטיות קובע: **"הפוגע במזיד בפרטיות זולתו"**.
17 השאלה העולה עתה היא: האם הוכח היסוד הנפשי של **"במזיד"** הקבוע בסעיף 5 הנ"ל?

18
19 בעניין היסוד הנפשי **"במזיד"** קובע סעיף 90א של חוק העונשין:

20
21 **"בכל מקום בחיקוק שנחקק לפני תחילתו של חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק**
22 **מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994 (בפרק זה - חוק העונשין תיקון מס' 39), ושב**
23 **היסוד הנפשי שבעבירה בא לידי ביטוי במונח -**
24 **(1) "זדון" או "מזיד" - יהיה היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה -**
25 **מודעות כאמור בסעיף 20(א) רישה, ולענין תוצאת המעשה הנמנית עם**
26 **פרטי העבירה - גם פיזיות;".**

27
28 דהיינו, משמעות היסוד הנפשי **"מזיד"** היא מודעות לרכיב ההתנהגותי ולרכיב הנסיבתי
29 ביסוד העובדתי של העבירה, וכאשר המדובר בעבירת תוצאה, נדרש גם להוכיח פיזיות כלפי
30 התוצאה.

31
32 בעניין זה אני מפנה לדבריו של כב' הנשיא (בדימוס) א' ברק ב-רע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**,
33 פ"ד נט(6) 554, 582 (2005) [לעניין העבירה של פגיעה בפרטיות הייתה תמימות דעים בין
34 תשעת שופטי ההרכב]:

35
36 **"היסוד הנפשי - "במזיד" - הוא יסוד נפשי של מחשבה פלילית "רגילה", כלומר**
37 **מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימות הנסיבות. זהו הפירוש שמורה כיום סעיף**

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

90א(1) לחוק העונשין. כך הורתה בעבר גם ההלכה הפסוקה (ראו ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 247).

בנוסף אני מפנה לדבריה של כב' השופטת ד' כהן-לקח ב-ע"פ (מחוזי י-ם) 7975-07-19 מדינת ישראל נ' לייבל, בפסקה 42 (26.2.2020):

"היסוד הנפשי קבוע בסעיף 5 לחוק - "במזיד". הוא מחייב קיום מחשבה פלילית רגילה מצד מבצע העבירה, קרי - מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, או עצימת עיניים השקולה למודעות פלילית (ראו: סעיף 20(ג)(1) וסעיף 90א(1) לחוק העונשין). לא נדרשת כוונה מיוחדת להטריד את האחר או לפגוע בו."

עיינו גם: א' הלם, דיני הגנת הפרטיות (2003), בעמ' 173-174 [להלן: "הלם"].

בענייננו, בית משפט קמא כתב בהכרעת הדין (בפסקה 82), כי המשיב ביצע את הכניסות למאגר המידע המשטרתי אודות שני המערערים ב"חוסר תום לב" וכי הוא "השתמש בהם לצרכיו הפרטיים". זאת ועוד, בית משפט קמא כתב בפסקה 53 של הכרעת הדין:

"הנאשם העיד בפניי, ושוכנעתי, שהסבריו של הנאשם לכניסה למערכות המחשוב המשטריות, לצרכיו הפרטיים, תוך שימוש בקוד והסיסמה האישיים שנמסרו לו במשטרה, אינם הסברים הגיוניים, ואני דוחה אותם. הנאשם טען לעיתים שאינו זוכר אם בדק פרטים אודות הקובלים, ולעיתים שלל זאת. הנאשם טען עוד, שהוא בדק במערכות רק את מספר התיק שנפתח כנגד הקובלים, באירוע בו התלונן אביו, אך קיימת סמיכות זמנים בין הבדיקה במחשב, באחת הפעמים, לשיחות עם אביו ועם עורך דינו, ולא קיבלתי הסבר משכנע מהנאשם לסמיכות זו. שוכנעתי גם, שלנאשם היה ברור, שאסור להעביר לאחרים את שם המשתמש והסיסמה האישיים למערכות המשטריות, ושוכנעתי שלאיש, מלבד הנאשם, לא היה אינטרס לברר פרטים אודות הקובלים. מכל הנ"ל עולה, שהנאשם הודה כי נכנס למערכות המידע המשטריות, אך הסביר זאת בכך, שרצה לבדוק את שם החוקר ומספר תיק התלונה, בעניין שבין אביו לקובל 1 – הסבר שנדחה על ידי בהכרעת דין זו."

סבורני, כי דבריו אלה של בית משפט קמא מצביעים על כך, שהמשיב היה מודע לטיב המעשה, ולנסיבות, כשהוא דוחה את הסבריו של המשיב שניתנו כניסיון להצדיק את הכניסות למאגרי המשטרה אודות שני המערערים. לפיכך, הוכח היסוד הנפשי "במזיד" הקבוע בסעיף 5 של חוק הגנת הפרטיות.

כ. עוד יש ליתן את הדעת לכך, כי העבירה בהתאם לחלופה הקבועה בסעיף 2(7) של חוק הגנת הפרטיות היא: "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיות של אדם".

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

כלומר, עבירת הפגיעה בפרטיות לפי החלופה הקבועה בסעיף 2(7) של חוק הגנת הפרטיות היא עבירת התנהגות, והיא אינה דורשת הוכחת תוצאה כלשהי, שכן היא דורשת התנהגות של "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין", וכי חובת סודיות זו תהא לגבי "ענייני הפרטיים של אדם".

כא. באשר לחובת הסודיות, אני מפנה להוראת סעיף 3 של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981, לפיה: "המרשם יהיה חסוי ולא יימסר מידע ממנו אלא לפי חוק זה", ועיינו גם בסעיף 23 של חוק זה, לפיו: "מי שקיבל לפי חוק זה מידע מן המרשם רואים אותו כמי שנמסר לו המידע בתנאי מפורש שעליו לשומרו בסוד ויחול עליו סעיף 119 לחוק העונשין, תשל"ז-1977".

אציין, כי במסגרת המרשם נכלל לא רק המרשם הפלילי (הרשעות ועונשים בפלילים בשל פשעים ועוונות, צווי מבחן, התחייבות להימנע מעבירה וכדומה), אלא בהתאם לסעיף 1(ג) לחוק המרשם הפלילי גם "רישומים אחרים הדרושים לה" (למשטרה - ההערה שלנו) לצרכיה" (ההדגשה שלי - י.ג.); עיינו בעניין זה בדברי כב' השופט (בדימוס) ח' מלצר ב-רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 391, 404 (2009).

בסעיף 4 של חוק המרשם הפלילי מנויים הגופים בפניהם יהא המרשם פתוח, ובהם המשטרה (סעיף קטן 1(1)), כשגופים אלה יהיו רשאים להעביר ביניהם מידע מן המרשם "הכל במידה שהדבר דרוש למילוי תפקידיהם" (ההדגשה שלי - י.ג.).

זאת ועוד, סעיף 22(א) של חוק המרשם הפלילי קובע, כי: "מי שהשיג או דרש מן המרשם, במישרין או בעקיפין, מידע שאינו זכאי לקבלו, דינו - מאסר שנה; בסעיף זה, "מידע" - רישומים אחרים כאמור בסעיף 1(ג) ופרטי רישום כאמור בסעיף 2" (ההדגשה שלי - י.ג.).

כך, שנעלה מכל ספק, שעל מאגרי המידע המשטריים חלה "חובת סודיות שנקבעה בדין", וכי המשיב במעשיו, כפי שהוכחו בפני בית משפט קמא, דהיינו ארבע כניסות למאגרי המידע המשטריים, הפר חובת סודיות זו.

כב. עתה יש להשיב לשאלה, האם חובת הסודיות הופרה באשר ל"ענייני הפרטיים של אדם" (סעיף 2(7) סיפא של חוק הגנת הפרטיות)?

באשר לשאלה מהם "עניינים הפרטיים של אדם" אני מפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א' ריבלין ב-רע"א 6902/06 צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, פ"ד סג(1) 52, 59-60 (2008) [להלן: "עניין צדיק"]:

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

1 "חוק הגנת הפרטיות אינו קובע הגדרה למונח "עניינים פרטיים". פרשנות המונח
2 נדונה בע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994), שם
3 נבחנה השאלה אם יצירת מאגר מידע של אנשים ותאגידים שמסרו המחאות ללא
4 כיסוי מהווה פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) – הדן במצב שבו נעשה שימוש בידע
5 על "ענייניו הפרטיים של אדם" שלא למטרה שלשמה נמסרה. באותו עניין אימץ
6 השופט בד' פרשנות רחבה למונח "עניינים פרטיים" וקבע כי: "מובנם הטבעי
7 והרגיל של המילים 'עניינים פרטיים' של אדם הנו כל מידע הקשור לחייו הפרטיים
8 של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו,
9 יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה". השופט שטרסברג-כהן פירשה
10 את המונח באופן מצמצם יותר וסברה כי ראוי לתלות את מובנו בהקשר ובעובדות
11 המסוימות של המקרה: "התשובה לשאלה מהו ענינו הפרטי של אדם, אינה חד
12 משמעית, וכמו ביטויים רבים בהם אנו נתקלים בספר החוקים ובחיי היום יום,
13 פרשנותם תלויה בהקשר ובמטרה לשמה נדרשת פרשנות זו". לשיטתה של
14 השופטת שטרסברג-כהן, "יש וכל פרט ופרט בפני עצמו לא יהווה 'עניינו הפרטי'
15 של אדם ואילו צירוף מספר פרטים והאינפורמציה המתקבלת מהם, תהווה עניין
16 כזה".
17

18 כב' השופט (בדימוס) א' ריבלין מפנה (שם, בעמ' 60) לדבריו של המלומד א' הלם בספרו (הלם,
19 לעיל), לפיהם חוק הגנת הפרטיות מטיל איסור על "קבוצת אנשים מסוימת ומוגדרת, שיש
20 לה מעין "יחסים מיוחדים" עם מוסרי המידע: מי שמכוח דין חייב להימנע מהפרסום (סעיף
21 2(7)); מי שמכוח הסכם חייב להימנע מהפרסום (סעיף 2(8)); מי שעושה שימוש במידע
22 למטרה שונה מהמטרה שהמידע נמסר לו (סעיף 2(9)). יחסים מיוחדים אלה – לשיטתו של
23 הלם – מטילים נטל רב יותר על מקבלי המידע שלא לחשוף נושאים הנוגעים לפרטיו
24 האישיים של מוסר המידע. לכן, בגדר המונח "ענייניו הפרטיים של אדם" יש לכלול גם
25 מידע המצוי "במעגל החיצוני" של פרטיות האדם – כגון פרטי זיהוי והתקשרות וכן פרטים
26 אישיים וייחודיים לאדם" (ההדגשה שלי - י.ג.).
27

28 נציין, כי המלומד א' הלם מסיק קיומו של נטל רב יותר על מקבלי המידע לפי סעיפים 2(7) עד
29 2(9) של חוק הגנת הפרטיות, שכן יחסים מיוחדים אלה נכפים על מי שלגביו מתייחס המידע,
30 וכן (הלם, לעיל, בעמ' 122): "העובדה שהיחסים בין מוסר המידע למקבל המידע מעוגנים
31 בחוק או בהסכם, מטילה נטל רב יותר על מקבל המידע שלא לחשוף נושאים הנוגעים
32 לפרטיו האישיים של מוסר המידע..." (ההדגשה שלי - י.ג.).
33

34 לפיכך, ברי שהמידע המצוי במסגרת מאגרי המידע המשטרתיים הוא מידע באשר ל"ענייניו
35 הפרטיים של אדם". משכך, הוכחו לגבי המשיב כל יסודות העבירה לפי סעיף 5 + 2(7) של
36 חוק הגנת הפרטיות.
37

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

כג. לפני סיום, אבקש להדגיש את הרגישות הקיימת בשימוש במאגרי המידע הנגישים לצורך עבודתו של השוט, והחומרה בשימוש בהם שלא כדיון, ובעניין זה אני מפנה לדברים שכתב בית הדין למשמעת לפי חוק המשטרה, התשס"ו-2006 ב-ביד"ס 13-20 **המפקח הכללי נ' פלוני** (15.7.2020):

"מאגרי המידע, על המידע הרגיש והפרטי המצוי בהם, הופקדו בידי המשטרה אך ורק לשם ביצוע תפקידיה ותוך מתן אמון שלא יעשה כל שימוש אחר במידע זה. שליפת מידע מהמאגר שלא כדיון, על ידי איש משטרה, האמון מעצם תפקידו על שמירת החוק ואכיפתו, מהווה פגיעה קשה באמון הציבור במשטרה כמו גם פגיעה בפרטיות האדם מושא הבדיקה. לא ניתן להצדיק פגיעה בפרטיות של אזרחי המדינה שלא על פי חוק ומשכך אין להקל ראש בחומרה של ניצול המעמד של שוט ושימוש בהרשאות שניתנו לו אך ורק לצורך מילוי תפקיד, לצרכים פרטיים."

כד. נוכח האמור לעיל, ונוכח קביעותיו של בית משפט קמא, לפיהן המערער נכנס למטרה פרטית למאגרי מידע משטרתיים ונחשף למידע אודות המערערים (שלוש פעמים לגבי המערער מס' 1 ופעם אחת לגבי המערער מס' 2) ובכך נפגעה פרטיותם, ומשהגעתי למסקנה, לפיה ההגנות הנ"ל אינן חלות (הגנת "מעשה של מה בכך" שבסעיף 6 של חוק הגנת הפרטיות, והגנת "זוטי דברים"), ומכיוון שהמידע אשר במאגרי המידע המשטרתיים חוסה תחת סודיות, ומכיוון שהוכחו יסודות העבירה הנדרשים, הרי שיש להרשיע את המשיב בעבירה לפי סעיף 5 + סעיף (7)2 של חוק הגנת הפרטיות.

כה. סוף דבר: לאור כל המפורט לעיל, אם תישמע דעתי, הערעור יתקבל, יבוטל זיכויי של המשיב, הוא יורשע בעבירה לפי סעיף 5 + סעיף (7)2 של חוק הגנת הפרטיות, והתיק יוחזר לבית משפט קמא לצורך שמיעת הטענות לעונש וגזירת דינו של המשיב.

אבהיר, כי במידה ותישמע דעתי, פסק דין זה לא ימנע מן המשיב, לאחר שהתיק יוחזר בפני בית משפט קמא, לעתור לכך שבית משפט קמא יבטל את הרשעתו בהתאם **להלכת כתב** (ע"פ 2083/96) **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(2) 337 (1997), ובית משפט קמא יכריע לפי שיקול דעתו. אינני מביע בפסק דין זה כל עמדה בסוגיה זו.

כמו כן, הייתי מציע לחבריי לחייב את המשיב בהוצאותיהם של המערערים בסכום כולל של 6,500 ₪ (כולל מע"מ).

כו. אחר הדברים האלה, קראתי את חוות דעתו של חברי השופט א' בולוס, הסבור כי חובת הסודיות בהתאם לסעיף (7)2 של חוק הגנת הפרטיות חלה מרגע קבלת המידע, ולפיה נאסר על מקבל המידע להעבירו לאחר והיא מחייבת את שמירת המידע בסוד. אולם, חברי סבור,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

1 שהחדירה למידע, לכשעצמה, אינה מהווה הפרה של חובת הסודיות, כל עוד מקבל המידע לא
2 פרסם את המידע ולא חשף את תוכנו.

3 עוד סבור חברי, כי מסקנה לפיה כל מידע המצוי במאגרי המידע של המשטרה הוא סודי –
4 היא מסקנה מרחיקת לכת, ולדעתנו מידע יהיה סודי רק אם זו הייתה כוונת המחוקק.

5
6 כמו כן, סבור חברי, כי העבירה לפי סעיף 7(2) של חוק הגנת הפרטיות היא עבירת תוצאה ולא
7 עבירת התנהגות, שכן, לדעתנו, המילה "הפרה" טומנת בחובה גם את ההתנהגות וגם את
8 התוצאה.

9
10 דעתי שונה, ואיני מוצא לנכון לשנות מהכתוב בחוות דעתי לדעיל.

11
12 כז. כאמור, חברי סבור, שהחדירה למידע, לכשעצמה, אינה מהווה הפרה של חובת הסודיות, כל
13 עוד מקבל המידע לא פרסם את המידע ולא חשף את תוכנו לאחר.

14
15 סעיף 7(2) של חוק הגנת הפרטיות קובע, כי פגיעה בפרטיות, היא, בין היתר: **"הפרה של חובת**
16 **סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים של אדם"**, בעוד בסעיף 9(2) של החוק, נקבע, כי
17 פגיעה בפרטיות היא גם: **"שימוש בידיעה על עניניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר,**
18 **שלא למטרה שלשמה נמסרה"**.

19 עולה השאלה: אילו אכן בסעיף 7(2) התכוון המחוקק למקרה בו המידע שחלה עליו סודיות
20 נמסר על ידי מקבל המידע לאחר, אזי האיסור שבסעיף זה (סעיף 7(2)), למעשה, "נבלע"
21 באיסור שבסעיף 9(2), שהוא איסור רחב יותר, לפיו העברת מידע על עניניו הפרטיים של אדם
22 לאחר מהווה פגיעה בפרטיות, כאשר בסעיף 9(2) אין דרישה כי המדובר במידע שחלה לגביו
23 חובת סודיות, אלא הוא כולל כל מידע לגבי עניניו הפרטיים של אדם, בין שחלה לגביו חובת
24 סודיות ובין אם לאו.

25
26 מאחר שחזקה היא שהמחוקק לא השחית מילותיו לריק, הרי שלדעתי לא ניתן לקבל את
27 הפרשנות אותה מציע חברי, המייתרת, למעשה, את סעיף 7(2) של חוק הגנת הפרטיות.

28
29 דברים אלה אף מחזקים את המסקנה, כי העבירה המנויה בסעיף 7(2) אינה עבירת תוצאה,
30 כי אם עבירה התנהגותית.

31
32 כח. באשר לדברי חברי, לפיהם מסקנה שכל מידע המצוי במאגרי המידע של המשטרה הוא סודי
33 – היא מסקנה מרחיקת לכת, אחזור ואפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א' ריבלין בעניין
34 **צדיק** (לעיל) ולדבריו של המלומד א' הלם בספרו **(הלם, בעמ' 122)**, לפיהם העובדה שהיחסים
35 בין מקבל המידע לבין מי שלגביו מתייחס המידע מעוגנים בחוק, מטילים נטל רב יותר על
36 מקבל המידע, גם אם מידע זה מתמצה בפרטי זיהוי ובפרטי התקשרות בלבד.
37

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

בהתאם לדברי כב' השופט ג' בך ז"ל ב-ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 824 (1994), יש צורך לזהות את המטרה לשמה נמסר המידע אודות ענייניו הפרטיים של אדם.

בעניינינו, המידע מצוי במערכות המידע המשטריות לצורך ביצוע תפקידיה של המשטרה בלבד. משכך, מאגרי מידע אלה הועמדו לרשות המשיב כשוטר אך ורק לצורך ביצוע תפקידו, מתוך אמון שלא ינצל את גישתו אליהם לצורך כל שימוש אחר. דבר זה מחייב, לדעתי, את המסקנה, כי די בכך שהמשיב נחשף למידע אודות המערערים, אף אם הוא מתמצה בפרטי זיהוי ובפרטי התקשרות, המהווים, בנסיבות העניין, "ענייניו הפרטיים של אדם" כדי להפר את האיסור שבסעיף 7(2) של חוק הגנת הפרטיות.

לפיכך, אני עומד על דעתי, כי דין הערעור להתקבל.

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]

השופט א' בולוס:

1. עיינתי בחו"ד חברי האב"ד כב' השופט י' גריל, ודעתי שונה. אני סבור כי במקרה זה - מנימוקים השונים מנימוקי ביהמ"ש קמא - נכון וצודק לדחות את הערעור ולהותיר את זיכוי המשיב על כנו.
2. חברי השופט גריל סקר את העובדות שנקבעו ע"י ביהמ"ש קמא, ועם זאת לשם הבהירות אביא להלן את עיקר התשתית העובדתית שהוכחה בפני ביהמ"ש קמא והעומדת ביסוד מסקנתי:
 - המשיב ניצל את נגישותו למערכות המידע המשטריות על מנת לברר עניין אישי הקשור בבני משפחתו (פסקה 72 להכרעת הדין).
 - הוכח שהמשיב נכנס למאגרי מידע אלה, פעם אחת בנוגע למערער מס' 2 ושלוש פעמים בנוגע למערער מס' 1, וזאת לצורך ענייניו הפרטיים והמשפחתיים (פסקה 71 להכרעת הדין).
 - בית משפט קמא קבע, כי טענת המערערים לפיה המשיב נכנס למערכות המידע המשטריות במטרה לברר מידע אודות עברם הפלילי, לא הוכחה בפניו (פסקה 74 להכרעת הדין).
 - ביהמ"ש קמא שוכנע שהמשיב לא עשה שימוש ולא העביר מידע לו נחשף מכניסותיו למערכת המידע המשטרית ביחס למערערים למאן דהוא; מה גם, מהחדירות למאגרי מידע אלה שנעשו במספר הזדמנויות, המשיב לא נחשף למידע כלשהו גם לא לעבר פלילי של המערערים, שכן אין לשניהם עבר פלילי (פסקה 85 להכרעת הדין).

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

מכל האמור ניתן לסכם, כי נעשו ע"י המשיב 4 כניסות למאגרי מידע שמנהלת המשטרה שלא לצורכי עבודתו. המשיב בכניסות אלו לא נחשף לאף מידע באשר למערערים גם לא לעבר פלילי, שכן לשני המערערים אין עבר כזה. כן נקבע, כי המשיב לא העביר ולא חשף אף מידע בעניין המערערים אותו קלט מכניסותיו למאגרי המידע בפני אחרים, הגם, כפי שהקדמתי, לא היה כל מידע.

3. אלה הן עיקר העובדות ועתה נציב לנגד עינינו את ההוראות הרלוונטיות מחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות):

5. הפוגע במזיד בפרטיות זולתו באחת הדרכים האמורות בסע'

2(1), (3) עד 7 ו- (9) עד (11) דינו – מאסר 5 שנים.

2(7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים

של אדם."

4. דרישת סף לתחולת החלופה שקיבלה ביטוי בסע' 2(7) לחוק הגנת הפרטיות היא קיומה של חובת סודיות. חובה זו בענייננו מקורה בחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981 (להלן: חוק המרשם הפלילי), אשר כולל בחובו שתי הוראות שיכולות להיות רלוונטיות ואשר זו לשונן:

"סייג למסירה

3. המרשם יהיה חסוי ולא יימסר מידע ממנו אלא לפי חוק זה.

..

שמירת סודיות

23. מי שקיבל לפי חוק זה מידע מן המרשם רואים אותו כמי

שנמסר לו מידע בתנאי מפורש שעליו לשומרו בסוד ויחול עליו

סעיף 119 לחוק העונשין, תשל"ז-1977"

יוער, כי חוק המרשם הפלילי יוחלף בחוק המידע הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט-2019 (להלן: חוק המידע הפלילי) אשר צפוי להיכנס לתוקפו ביום 12.7.22.

5. מקריאת שני סעיפים אלה ניתן לעמוד על שתי נורמות, הראשונה - היא חיסיון המרשם הפלילי; והשנייה - כי על מרשם זה והמידע שבחובו חלה חובת סודיות (בג"צ 7256/95 פינחס פישלר ואח' נ' מפכ"ל המשטרה ואח', פ"ד נ(5) 1, עמ' 13 (להלן: עניין פישלר); ראו גם סע' 1(א) ו- (ב) ביחד עם סע' 2 (ב) לפקודת המטה הארצי, גישה למידע – לפי סעיף 4 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים מס' 14.03.18).

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

בהיקשר זה חשוב להדגיש, כי סעי' 3 לחוק המרשם הפלילי קובע הוראת חיסיון בלבד, ואילו חובת הסודיות מקורה בסעי' 23 לחוק המרשם הפלילי (יצחק עמית, חסיונות ואינטרסים מוגנים-הליכי גילוי ועיון במשפט אזרחי ופלילי (2021), עמ' 812 (להלן: עמית); ראו גם: רע"א 8943/06 גיא יוחנן ואח' נ' סלקום ישראל בע"מ ואח', פסקה 18 (18.11.2009); בש"פ 5535/13 מדינת ישראל נ' שישלשיוולי, פסקה 9 והאסמכתאות שם (15.8.13). מכאן, ההוראה הדרושה לענייננו היא רק זו שקיבלה ביטוי בסעי' 23 לחוק המרשם הפלילי – בה אתמקד בהמשך הדברים.

6. כדי שהתמונה תהיה שלמה חשוב גם לעמוד על ההבחנה בין חיסיון לסודיות:

"החיסיון מעניק אפוא פטור מחשיפת ראיות בפורומים של איסוף ראיות שבהם מבקשים להפוך מידע לראיה, קרי בהליכי משפט, חקירה וחיפוש, ואילו חובת הסודיות חלה כלפי כולם, גם על מידע שאין כוונה לעשות בו שימוש כראיה. הבחנה זו בין ההליך המשפטי לבין העולם שמחוץ לאולם בית המשפט, יכול ותבוא לידי ביטוי בחוק עצמו. (עמית, עמ' 407)

ועוד:

"מה היחס בין חיסיון לבין סודיות? הוראות סודיות פזורות לאורכה ולרוחבה של החקיקה. חלק מהוראות אלו, מקימות חיסיון וחלק מהן קובעות במפורש כי אין בהן כדי לפגוע בחובת הגילוי. חובות סודיות אחרות "שותקות" ועל בית המשפט לפרש ולקבוע, ממקרה למקרה, אם יש להסיק מחובת הסודיות גם חיסיון" (ת"א (מחוזי חיפה) 688/02 משה בן ארואה נ' טארק בדיר ואח', פסקה 6 (10.12.02).

הוראות הסודיות פזורות בחוקים רבים, ולעתים חובות אלו הן שמקימות ומהן נגזר החיסיון. בענייננו, בחוק המרשם הפלילי המחוקק ראה להבחין ויעד הוראה ספציפית לעניין החיסיון ואחרת מפורשת (סעי' 23) באשר לחובת הסודיות.

7. חובת הסודיות והפרתה הן יסודות עובדתיים מהותיים ובלעדיהן עבירה זו לא מושלמת. במקרה זה אין חולק כי קיימת חובת סודיות, אולם אין בכך די. לגיטימי בין אם מדובר בעבירת התנהגות הרי היסוד העובדתי של ההפרה לא התקיים, ובין אם מדובר בעבירת תוצאה הרי גם לא התרחשה כל פגיעה או נזק למערערים וממילא גם אין קשר סיבתי.

8. קיומה של הפרה נגזר מהיקף חובת הסודיות ומגבולות גזרתה, וכקבוע בסעי' 23 לחוק המרשם הפלילי חובה זו חלה על מי שקיבל מידע בלבד "מי שקיבל לפי חוק זה מידע מן המרשם". אף יתרה מכך:

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

"סודיות אינה זכות יתר, אלא איסור על גילוי מידע על מנת למנוע את חשיפתו לציבור או חלקו, ותוכן המידע הוא שחוסה תחת מעטה הסודיות." (עמית, עמ' 407).

וגם :

"הנה כי כן, המחוקק הוא שאסר גילוי בהוראת הסודיות, והוא שהתיר גילוי בתנאים מסוימים ולצרכים מסוימים בהוראת הסודיות עצמה" (עמית, עמ' 409).

9. ללמדך, כי חובת הסודיות חלה על מי שקיבל את המידע, חולשת על המידע ותוכנו, ומיועדת היא למנוע חשיפתו ע"י מקבלו בפני מי שאינו מורשה לכך. יצוין שזו גם כוונת המחוקק שקיבלה ביטוי בסעי' 35(א) לחוק המידע הפלילי שם נקבע "מי שנמסר לו מידע פלילי לפי חוק זה..."

מכאן, המסקנה המתחייבת היא, כי גם אם המשיב נחשף למידע כלשהו בכניסותיו למערכות המידע המשטרתיות – ולא כך בענייננו – הרי שעה שלא הוכח ואף נקבע פוזיטיבית כי המשיב לא העביר אף מידע בעניין המערערים שאפשרי כי קיבלו בעקבות כניסותיו לאותם המאגרים, הרי המשיב לא הפר חובה זו. הווה אומר, חובת הסודיות חלה מרגע קבלת המידע, אוסרת היא על מקבלו מהעברתו לאחר ומחייבת שמירתו בסוד. עצם החדירה ללא רשות או שלא במסגרת העבודה ועל אף שהיא אסורה ומהווה אף עבירה פלילית כקבוע סעי' 22 לחוק המרשם הפלילי – אולם היא לא מהווה, לכשעצמה, הפרה לחובת הסודיות.

10. אף יתרה מכך, המאגרים שאותם מנהלת המשטרה מיועדים, כקבוע בסעי' 1 לחוק המרשם הפלילי, לרכז "פרטי רישום". באין פרטי רישום במאגרים אלה אין תחולה לחובת הסודיות וברור כי חובה זו לא הופרה. המשיב חדר מספר פעמים שלא לצורכי עבודתו, דבר שבהחלט אינו ראוי, אולם בעקבות ניסיונות אלו לא אותרו פרטי רישום כלשהם החוסים בצילה של חובה זו – ושוב, משלא נמצאו פרטי רישום סודיים לא יכולה להיות הפרה לחובת הסודיות.

מידע באשר לתוכן פרטי הרישום הוא החסוי, בין אם נמסרו למי שמוסמך עפ"י דין לקבלו או דלף לגורמים שאינם מורשים. החובה הולכת עם, צמודה לאותו מידע וחלה על מי שהמידע בידיעתו. משלא אותר מידע ביחס לפרטי רישום כלשהם מאותן כניסות למאגרים הרי חובת הסודיות, שכאמור, חולשת על המידע עצמו לא הופרה ככל ועיקר.

11. אכן כפי שחברי הדגיש בחו"ד יש הדוגלים בפרשנות רחבה באשר למידע הנוגע לעניינים פרטיים אשר כולל גם כתובת, מספר טלפון, מקום עבודה ועוד (רע"א 6902/06 צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, פ"ד סג(1) 52, 59-60 (2008), שסביר להניח כי נמצא במאגרי המידע המשטרתיים בהם עיין המשיב. גם אם נצמד לפי גישה מרחיבה זו לפיה מידע זה הוא פרטי ופרסומו מהווה פגיעה בפרטיות, אלא שהקובע בענייננו הוא המענה לשאלה, האם חובת הסודיות שנקבעה בחוק המרשם הפלילי חולשת על מידע זה והיא הופרה בפועל ?

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

כפי שהקדמתי, חובת הסודיות חלה על מקבל המידע, וכל עוד מקבלו, בין אם כדין או שלא כדין, לא פרסם מידע זה ולא חשף את תוכנו, הוא לא הפר חובה זו. מה גם, שמידע לעניין פרטי רישום החוסה בצילה של חובה זו קיבל ביטוי בסעי' 2 לחוק המרשם הפלילי והוא לא כולל לא כתובת המערערים, לא מספר תעודת הזהות אלא רק מידע שאין חולק כי לא קיים במאגר באשר לשני מערערים אלה.

12. נכון הדבר, כי בהתאם לסעי' 1(ג) לחוק המרשם הפלילי :

"1(א) המשטרה תנהל מרשם פלילי ובו פרטי רישום לענין כל אדם שניתנה לגביו הרשעה או החלטה אחרת כאמור בסעיף 2.

...

(ג) אין באמור בסעיף זה כדי לגרוע מסמכות המשטרה לנהל רישומים אחרים הדרושים לה לצרכיה"

המשטרה רשאית "לנהל רישומים אחרים הדרושים לה לצרכיה", כמו למשל : .. "רישומים אחרים" כוללים "פרטים בדבר משפטים וחקירות פליליים התלויים ועומדים בענינים שההרשעות בהם הן פרט רישום לפי סעיף 2 (סעיף 11 לחוק המרשם), הווה אומר – תיקי מב"ד (והכוונה כאן היא הן לתיקים שטרם הבשילו כדי כתב אישום, התלוי ועומד, והן כאלה שהבשילו כדי כתב אישום, אך טרם הסתיימו בהכרעת דין" (רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (30.12.09).

אלא שמכאן לא ניתן להסיק כי כל פרט או נתון המופיע במאגרים שהקימה המשטרה הוא סודי - מסקנה אשר בעיניי הינה מרחיקת לכת. הכוונה היא למידע שנאסף במאגר שהוקם ומנוהל ע"י המשטרה לשם ריכוז אותו המידע הדרוש לה לצרכיה, כמו, למשל, תיקי מב"ד (פישלר, עמ' 4 פסקה 2).

ועוד, נניח לרגע כי המשיב בכניסתו למאגר נחשף לשמות ומספרי תעודות הזהות של המערערים ולכתובתם, ונצא מנקודת הנחה כי המדובר במידע הנוגע לענייניו הפרטיים של אדם - אולם לא הוכח כי המרשמים בהם עיין המשיב הוקמו כדי לנהל ולרכז רישומים באשר לאותו המידע, וגם לא הוכח כי המשיב העביר מידע זה למאן דהוא. לא כל פרט או נתון המופיע במרשם נהפך אוטומטית לחסוי וסודי, מידע הנמצא במאגר יהיה סודי רק אם זו הייתה כוונת המחוקק, וחובת הסודיות תופר באם מקבל המידע פרסמו או העבירו לאחר – ולא כך בענייננו.

13. יטען הטוען כי היעדר מידע (או כלשון המחוקק "פרטי רישום") במרשם הפלילי, כמו היעדר הרשעות קודמות - הוא גם מידע הנוגע לענייניהם הפרטיים של המערערים שחובת הסודיות חלה עליו. אני נוטה לעמדה שונה, שכן מעיון ברשימת "פרטי הרישום" המופיעה בסעי' 2 לחוק המרשם הפלילי המדובר הוא במידע פוזיטיבי, אגב זו גם המסקנה המתקבלת מעיון בהגדרת

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

פרטי הרישום הפלילי והמשטרתי שבסעי' 1 לחוק המידע הפלילי. ועוד, באם היעדר מידע הוא גם פרטי רישום, הרי בפועל הוא מידע חיובי וספק גדול אם זו הייתה כוונת מחוקק בקביעת האיסור שבסעי' 2+5(7) לחוק הגנת הפרטיות. מכל מקום, אין לי צורך להידרש לנושא מורכב זה ולא לנסות לשרטט את גבולות פרטי הרישום והמידע שכלול בהם, שכן די במסקנה כי המשיב לא העביר אף מידע לגבי ענייניהם הפרטיים של המערערים, לא חיובי ולא שלילי לו נחשף מאותן הכניסות למאגרי המידע המשטרתיים לאף גורם, כדי לזכות את המערער מביצוע העבירה שיוחסה לו בקובלנה.

14. מעבר לדרוש אוסיף, כי אני סבור כי החלופה שבסעי' 2+5(7) לחוק הגנת הפרטיות היא עבירת תוצאה. ביהמ"ש העליון קבע:

36". העבירה הפלילית הקבועה בסעיף 2(4) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות מורכבת מפרט התנהגותי ("פרסום") ומשלושה פרטים נסיבתיים ("תצלומו של אדם"; "ברבים"; "בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו"). אין מדובר בעבירה תוצאתית: אין דרישה שהפרסום ישפיל או יבזה למעשה. היסוד הנפשי – "במזיד" – הוא יסוד נפשי של מחשבה פלילית "רגילה", כלומר מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימות הנסיבות. זהו הפירוש שמורה כיום סעיף 90א(1) לחוק העונשין. (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554, 582 (2005).

מדברים אלה לא ניתן להסיק כי כל החלופות שקיבלו ביטוי בסעי' 2 לחוק הגנת הפרטיות בשילובן עם סעי' 5 לאותו החוק הן עבירות התנהגות. המסקנה הנקודתית באשר לעבירה שקיבלה ביטוי בסעי' 2+5(4) לחוק הגנת הפרטיות מקורה בלשון החלופה לפיה "עלול הפרסום להשפילו או לבזותו" - זו נסיבה השוללת דרישת התוצאה (להרחבה ראו: גבריאל הלוי, תורת דיני העונשין, כרך א', עמ' 740-741(להלן: הלוי)).

15. בחלופה בה עסקינן כתוב "הפרה של חובת הסודיות", כאשר המילה "הפרה" טומנת בחובה את ההתנהגות וגם התוצאה (הלוי, עמ' 737). ההפרה לא תושלם אם בעקבות ההתנהגות לא התרחשה הפרה בפועל שיכולה לקבל ביטוי בתוצאה של פרסום מידע או העברתו לאחר. דרישת היסוד העובדתי בעבירה ספציפית זו היא שמבצע העבירה יבצע התנהגות כלשהי (במעשה או במחדל), כאשר התנהגות זו תוליד את הפרת החובה באמצעות העברתו של מידע החוסה בצלה של חובת סודיות וקליטתו ע"י אחר – ותוצאה כזו לא התרחשה בענייננו.

16. לסיום, אני שותף לדברי חברי כי מאגרי המידע המשטרתיים כוללים מידע רגיש ופרטי, וכל בעל זכות גישה למאגרים אלה רשאי לעשות בהם שימוש אך ורק בגבולות שהתווה החוק ולצורכי עבודתו. שלילת פרטי רישום ואף דרישתם ממאגרים אלה בניגוד לחוק היא פסולה, מהווה עבירה פלילית (סעי' 22 לחוק המרשם הפלילי), לא כל שכן שעה שהדבר נעשה ע"י שוטר שמעצם

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

תפקידו הוא האמון על שמירת החוק ואכיפתו. מה גם שנוסף להפרת הדין, התנהגות זו גם מהווה פגיעה באימון הציבור במשטרה. למרות שלא ניתן להשלים עם התנהלות זו ויש להוקיעה ולהרתיע מפני ביצועה, אך בהתאם לדין אין להגיש בגינה קובלנה פלילית.

17. מכל האמור, לו תישמע דעתי הערעור ידחה ובנסיבות המיוחדות של מקרה זה, ללא צו להוצאות.

א' בולוס, שופט

השופט מ' דאוד:

לאחר שעיינתי בחוות דעתו של חברי, השופט העמית י. גריל, ודעתו החולקת של חברי השופט א. בולוס החלטתי לצרף דעתי, בכל הקשור לקביעותיו שהמשיב ביצע את העבירה המיוחסת לו עבירה בניגוד לסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות.

"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו", כך מורה גם סעיף 7 (א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), קובע את תוכנה המפורט של זכות ההגנה על הפרטיות בקובעו כי "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו"; ובהגדירו שורה של מצבים המהווים פגיעה בפרטיות (סעיף 2 להוראות החוק) כשבין מצבים אלה מנויה "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם" (סעיף 2 (7) להוראות החוק).

כתב האישום מייחס למשיב עבירה בניגוד לסעיף 5 להגנת הפרטיות הקובע: "הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף 2(1), 7-3 ו-11-9 דינו מאסר 5 שנים", כאשר לטעמי על הקובל להוכיח כי נעשתה פגיעה בפרטיות כאמור בסעיף 2 (7) בצירוף קיומה של כוונה פלילית.

מסכים שהתקיימו בנסיבות דן הן היסוד העובדתי והיסוד הנפשי הדרוש לקביעה כי המשיב ביצע את העבירה המיוחסת לו.

כפי שציין חברי כב' השופט גריל וכפי שנקבע בפסיקה, הלך נפש של 'זדון' או 'מזיד' משמעותו מחשבה פלילית, דהיינו – מודעות לרכיב ההתנהלות ולרכיב הנסיבתי הנכללים ביסוד העובדתי של העבירה, ופזיזות כלפי התוצאה – מקום שתוצאת מעשה העבירה נמנית עם פרטי העבירה.

אי לכך, העבירה לפי סעיף 5 בשילוב עם סעיף 2(7), הינה עבירת התנהגות הנעדרת רכיב תוצאתי, והיסוד הנפשי של זדון – כמחשבה פלילית – הינו מודעות לטיב מעשה הפגיעה בפרטיות ולנסיבותיו. אי לכך אני מצטרף לקביעותיו של חברי כב' השופט גריל באשר לקביעתו כי המשיב ביצע את העבירה המפורטת בסעיף 5 בשילוב עם סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2022

עק"פ 66916-08-21 וקנין ואח' נ' שמואל

ברור שקיים איסור שימוש במאגרי מידע ונתונים המצויים ברשות שוטר שלא למטרת תפקידו. על חומרתה של הפגיעה בזכות לפרטיות בשל הנזק שנגרם לתפקודו של שירות המדינה לרבות המשטרה ובשל הנזק הנגרם לאזרח התמים ש"זכחה" למעקב אינטימי המבוצע על-ידי שוטר שלא במסגרת תפקידו, עמד בית המשפט העליון בתיק עש"מ 6348/01 בן דוד נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נו(2) 918, 923 :

"ההישגים הטכנולוגיים של העידן המודרני הביאו עמם כתוצאת לוואי אפשרויות נרחבות לפגיעה בפרטיות. מאגרי המידע המצויים בידי הרשויות, בכלל, ובידי מס הכנסה, בפרט, נותנים בידי עובדי הציבור שיש להם גישה אליהם יכולת ועוצמה לאסוף מידע רב על כל אדם מהציבור בישראל בכל היבט מתחומי חיינו. חזונו האפוקליפטי של ג'ורג' אורוול בדבר 'האח הגדול' עלול על נקלה להפוך למציאות חיים אם לא ייושמו הגבולות לנגישות למאגרים ולשימוש בהם מעבר למטרה המוגבלת שלשמה ניתנה הסמכות למופקדים על מאגרי המידע".

אי לכך מצאתי להצטרף לחוות דעתו של השופט גריל, לרבות שמירת החלופה בפני המשיב לעתור בפני בית משפט קמא, בהתאם להוראות הדין לביטול ההרשעה.

מ' דאוד, שופט

לפיכך, הוחלט ברוב דעות (השופטים י' גריל ומ' דאוד כנגד דעתו החולקת של כב' השופט א' בולוס) לקבל את הערעור כאמור בפסקה כ"ה לפסק דינו של השופט י' גריל.

בהתאם להסכמת ב"כ הצדדים (עמ' 7 סיפא לפרוט' בפנינו), מתבקשת מזכירות בית המשפט להמציא את העתקי פסק הדין אל:

1. ב"כ המערערים, עוה"ד יואל גולדברג, חיפה.

2. ב"כ המשיב, עוה"ד סמי איליה, חיפה.

ניתן היום, ה' אדר ב' תשפ"ב, 08 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]